

עת מלחמה

'מבול' אלאקצא', כך קורא האויב למה שעשה לנו בשמחת תורה. שטפון של רוע פרץ את הגדרות והארץ מלאה חמס. פני הרוע נחשפים ברשתות וכעת הגיעה עת המלחמה. לא עת לדיבורים היא. כל מי שיכול לתרום התנדב או גויס, ואין חסר תופס חרב בישראל. אין להקשיב עוד לדיבורי 'שלום' 'אחוה' 'שתי מדינות' או 'עם פלסטיני'. לנוכח הזוועות בדרום כולנו מבינים שאין דרך להכיל, ורוע כזה יש להכחיד. בכל מחיר ובכל מקום בארץ ישראל. גם במחיר גירוש וסבל. שלהם. אלה לא אנשים, רק יצורים חסרי אלוהים שאבדו צלם. לו הייתה בהם יראת אלוהים, היו יודעים שהוא שונא חמס ורק בגללו הביא מבול חד פעמי על הארץ.

"אצלנו היו יורים בך אם היית נוסע ככה על אופנוע ביישוב.." סיפר לי אחד מתושבי המושבים בעוטף, כאשר עצרתי לרגע להכיר פנים חדשות המטיילות בשבילים שלנו. "אתה חמוש?" שאלתי, ולמדתי שאין ברשותו נשק אישי, **וגם את הנשק הארוך לקחו להם**. האיש הצליח למלט את משפחתו ועוד כמה שכנים ברכב שטח, דרך השדות, להציל את הנפש 'מהנוחבות' על האופנועים. "את מה שיכלו לקחת לרצועה, לקחו הבוזזים שבאו אחר כך - טרקטורים, מלגזות, וגם ציוד מהבתים לפני ששרפו..". עת השאלות הקשות עוד תגיע והן יישאלו. תשובות תתבענה, ואמת תתגלה. מארץ תצמח. בינתיים, למרות האבל והפלצות למראה פרצופו האמיתי של הרוע, **החברה נלחמים** וסיפורי הגבורה עוד ייוודעו.

"..יא איבני, אל תשכח שתמיד יש רשעים בעולם – הסתכל על המצבות האלה – מתי שיכולו, ככה יעשו לך..". אמר לי אבי בהגיעי למצוות. אבי דיבר ערבית כי היה יליד המקום. למד כי היה חייב. "אף אחד לא יבין אותך באזור הזה אם לא תדבר ערבית". עמדנו מול המצבות שהיו אז בבית העלמין הישן ביישוב בו נולדתי. "תראה, שתי משפחות, חמש נפשות, נרצחו ונשרפו בתייהם". הדבר היה בשנות המרד הערבי הגדול עת אחת הכנופיות של **'יוסף אבו דורה'** חדרה לקריית חרושת לרצוח יהודים בלי הבחנה. אבי עליו השלום היה בן חמש בעת הפרעות והתגורר עם סבי וסבתי בישוב הסמוך, אלרואי, שיחד עם קריית חרושת נכלל בשטח השיפוט של **קריית טבעון**. "ותתכופף, אל תעמוד גיבור, מגיל חמש אני יודע שצריך להתכופף כשיורים, לצריף בו גדלנו היה קיר מגן רק עד גובה החלון..". כך אבי. אחרי הדברים האלה לימדני לירות ברובה ובאקדח "שזה לא יקרה אצלך..". את משנתו זו סיכם **..ותמיד תזכור שזו מלחמה על הארץ.. "כמה צדק**.

"נשק בקיבוץ" כך נפתחה הודעתו של יו"ר הצח"י, שהוסיפה – "מזה זמן רב שהמשטרה אספה ולקחה לנו את כלי הנשק מחדר הנשק. מבקש מכל החברים שיש להם אקדח פרטי, או ברישיון שיסתובבו עם כלי נשק. ומי שיש לו נשק פרטי, אנא שלחו לי הודעה בפרטי בכדי שנוכל לדעת כמה אקדחים יש לנו בקיבוץ." וגם אני מעלה ומוסיף, שכל מי שיכול לאחוז בנשק, נשים וגברים, **יפנה לרשות** ויקבל רישיון והדרכה לשימוש בו. זו עת מלחמה ובעזרת השם אנחנו ננצח.

ומשהו קטן לסיום –

"אל-תהי צדיק הרבה ואל-תתחכם יותר למה תשומם" (קהלת 7:2).

תמיד תהיתי למה החכם באדם, ממליץ לא לשאוף לצדק 'הרבה'? מדוע הוא מבקש להסתכל לאמת העירומה, בעיניים, ולהכיר בה בלי התחכמות? ולמה הוא חושב שמי שעושה ההיפך יהיה לשממה? שני לקחים ניתן ללמוד פה. בפן האישי - לא להיות זה שתמיד צודק ומצדיק, שמחפש הסבר של השכל רק כדי לא להכיר באמת. למה להיות לשממה? למה **לבחור בחיים** שאין בהם מקום לחיים? ובפן הציבורי – נאמן עלי רש"י שביאר - 'כשאלו שדימה להיות צדיק וריחם על הרשעים' והסביר לגבי 'תתחכם' - 'לדון ק"ו של שטות ומה על נפש אחת אמרה תורה הבא עגלה ערופה וכו'. במילים אחרות אומר רש"י - במלחמה כמו במלחמה בלי להסס. אחרת אין לך מקום לחיות בו. 'למה תשומם'? אין לרחם על אכזרים או שארצך לשממה תהיה, בתיך באש יעלו, נשיך טפך וזקניך ביד רשעים יתפסו.

ובבניין הארץ ננוחם -

דן חנוך